

SUMARI

Carta al jurat.....	11
Després de l'onze	17
Després del dotze	21
Boques	23
El mateix instant.....	29
Estels.....	35
Paradís dels lliures	39
<i>La vie en rose</i>	43
La cançó adequada.....	45
El joc més saborós	49
Quan no tingui por	55
El primer	59
Vint anys.....	63
Semiòtica	67
El mag.....	69
Tots els homes del món.....	73
Glaçades negres.....	77
Sense sortida.....	85
No podré deixar llibres	89
<i>Incipit vita nuova</i>	95
Tots els homes grisos	99
Espiral.....	105
<i>There are more things</i>	107
El bruixot	109
ITP (Inspecció Tècnica de Persones)	113

Extinció.....	123
Endura	135
Dobles.....	139
Àngels en el tren.....	145
Tancats en una nau anomenada Terra.....	149
Agraïments.....	155

CARTA AL JURAT

BENVOLGUT JURAT,

M'he presentat al seu premi només per guanyar. Ho dic de debò. Si no em fan cas, ho lamentaran, i molt. Ja estic farta de quedar sempre finalista. No m'importa la suma en metàl·lic. El que vull és que vostès em premiïn i em publiquin. I així estaré calmada durant algun temps.

Si no guanyo, tota la culpa serà de vostès. Tant me fa allò que hagin escrit els altres participants. Els he enviat aquesta carta admonitòria perquè vull que vostès siguin partícips de tot allò que he fet i faré durant la resta de la meva vida. Fins que algú pugui aturar-me.

Em presentaré, és clar. Professionalment, soc farmacèutica. I també fa temps que escric en les meves estones lliures, però no soc prou reconeguda ni per la crítica ni pel públic. He publicat tres llibres de relats sota un pseudònim masculí. La crítica especialitzada va dir dels meus llibres que estaven molt ben elaborats, però que la majoria dels relats eren molt tristos. I què??

Saben vostès per què eren tristos? Perquè els meus personatges sempre es morien. Membres del jurat, per ventura no es moriran també vostès? En realitat, em van criticar perquè els meus personatges sempre patien morts violentes.

Al principi jo era una dona feliç. Estava aparellada amb un gran home. Adam, es deia. Era un enginyer excel·lent.

Vaig tenir dos avortaments. Després em va enganyar amb una altra. Una meuca alcohòlica: això és el que era. Però la culpa no va ser d'ella, sinó d'ell. Ens vam separar, òbviament. Ell es va quedar amb la casa, la meua estimadíssima casa.

Llavors va ser quan vaig començar a escriure. Al principi, tractava bé els meus personatges. Els estimava i tenien una vida feliç. Era evident: la que jo no tenia. Però després vaig reflexionar i vaig començar a veure que fent-los patir, jo encara gaudia més. Cal reconèixer que hi havia una bona dosi de sadisme.

Per això, els meus relats tractaven sobre homes que es retorçaven de dolor, amb patiments físics i mentals. Finalment, morien tots de mort violenta. Només els homes. Aquests éssers tan bàsics amb tres cervells: un, de minúscul, al cap; el segon a la panxa i el tercer, el més potent, a l'entrecreix.

Com que no vaig tenir gaire èxit amb els llibres, vaig començar a pensar que el millor era aplicar allò que feia als meus personatges als homes de veritat, els de la vida real.

Adam va ser el primer. Va ser enganyat d'una manera molt simple: amb una cita sorprenent, un vestit curt i entallat de color negre i una mica de cianur a la copa de vi. Vaig gaudir molt, la veritat. I no ho vaig lamentar gens.

Deia el meu odiat (i depredador sexual) Stalin: "La mort d'un home és una tragèdia. La mort de milions és pura estadística".

Evidentment, em vaig entusiasmar. De moment, he llevat la vida a tretze homes. La meua manera d'actuar és molt bàsica, com la d'ells: només cal potenciar els meus encants naturals.

Dels tretze, amb el que vaig fruit més va ser amb un violador. Un tarat, la veritat. Va violar divuit dones, de totes les edats. Un ganivet de divuit centímetres va ser suficient per tallar-li els seus minúsculs genitals i degollar-lo com un porc. El món només va perdre una formigota.

Encara no entenc com l'estúpida supremacia masculina ha tingut tant d'èxit durant tota la història de la humanitat. Si ho pensen només una mica, sempre ha estat per culpa de la religió, o no? El Déu principal sempre ha estat de sexe masculí.

Ra, Ahura-Mazda, Zeus, Júpiter, Javhé, Déu i Al·là, no són sinó la personificació d'aquests jactanciosos atributs masculins?

Gent del jurat, facin un experiment: provin de distanciar-se una mica del tema. Rentin-se bé el cervell i després intentin mirar el món amb uns altres ulls i sense prejudicis: de veritat creuen que els homes són superiors a les dones?

Tot és una qüestió de poder. I només falta un bon líder que reconduïxi aquest pensament. Està molt clar: tots els homes es posaran d'acord i s'uniran.

Avui dia, sembla que la balança està una mica més equilibrada en aquesta lluita del feminisme necessari. Però només ho sembla. L'home actual dirà que sí amb les paraules, amb el gest, amb els ulls, assentirà amb el cap i amb les mans, però dirà que no amb el cor.

Conec bé els homes, perquè jo en soc la seva Nèmesi. Per això, membres masculins d'aquest jurat, aneu amb compte!

No hi tinc res a perdre: si les dones d'aquest jurat decideixen no premiar-me, no faré res contra elles, per descomptat, però eliminaré tots els homes. Conec els seus noms, sé qui són i ben aviat els trobaré.

Ja sé que s'hauran preguntat: com és que aquesta dona no ha estat detinguda encara per la policia?

Encara que hi hagi cos del delicte, hi ha molts sistemes d'enganyar la policia. He de reconèixer que el meu Adam va ser el que més em podia posar en evidència. No obstant això, va ser molt fàcil de fer: vaig preparar el cianur a la copa amb uns guants de nitril.

El dia abans, havia quedat a casa (la meua casa!) amb la bagassa que el meu exmarit es tirava sota el pretext d'anar

a buscar un gerro Ming que m'havia comprat feia molt de temps. Em va convidar a prendre uns quants vins (ja els he dit que era una completa alcohòlica) i, naturalment, canviava de copa cada vegada. Em va explicar que l'endemà se n'anava de festa amb les seves amigues. Amb les seves empremtes recents, vaig agafar una de les moltes copes que havia posat damunt la taula mentre ella era a la cuina. Amb els guants la vaig ficar en una bossa de plàstic i me la vaig endur. L'endemà, vaig oferir la mateixa copa al meu ex.

A la meuca li van caure deu anys, perquè no va poder demostrar la seva coartada, ja que va acabar borratxa perduda. Les seves amigues la van abandonar i es va passar tirada quatre hores com una burilla en un terraplè. I, per postres, no es recordava de res. La molt marfanta.

Amb els altres dotze va ser encara molt més fàcil, perquè no m'hi unia cap mena de relació. Eren polítics, banquers, productors de cinema, traficants de droga i violadors. Uns corruptes i uns abusadors. Ho sé perquè primer investigava una mica sobre les seves vides. I després decidia sobre si mereixien que les continuessin vivint.

Des que ens vam separar amb l'Adam, ja no he reconegut mai més el significat de les paraules *ètica* ni *moral*.

Canviant de tema, no se'ls acudeixi de mirar el sobre amb el qual m'he presentat a aquest premi. L'emissor és, per descomptat, anònim. A més, el sobre extern segurament ja ha estat reciclat per l'atenta secretària (o secretari) que el va rebre.

Tampoc no els servirà de res mirar la plica. Ha estat escrita a mà per una nena que vaig trobar pel carrer (li vaig donar dos caramels), introduïda en el sobre de la plica amb guants i porta el nom d'una pallussa, Mònica S. P., que es creu una gran escriptora.

Gent del jurat, no oblidin aquesta carta. Estan avisats. Han de saciar la meva set de fúria venjativa durant un temps: han d'atorgar-me aquest premi!

Quan guanyi, només hauran d'escriure el meu nom
real a la portada del llibre. Res més.

Moltes gràcies anticipades.

Atentament i despietada,

LILITH

DESPRÉS DE L'ONZE

UDOS TRES ... COMPTO ... QUATRE CINC SIS ... els panots de les voreres ... set vuit ... els panots que els paletes han posat avui ... nou deu onze ... onze ... no n'han posat gaires ... no han treballat massa ... vaig a l'estació ... fa un bon dia ... estic cansat cansat ... cansat de ser el babau ... ja m'he descomptat ... u dos tres ... no soc babau ... els meus pares pensen que sí ... tothom pensa que sí ... tot això perquè miro fixament la gent ... a la gent això no li agrada ... m'agrada ella ... sí ... m'agrada ella ... molt ... set vuit ... vaig a l'estació a veure els trens com passen ... com volen els trens ... volen ... volen com els avions ... vuit nou deu i onze ... m'agrada l'onze ... onze onze ... set vuit nou deu i onze ... onze ... de vegades vaig al cafè i miro els jugadors ... els jugadors mouen les peces ... jo també ... els escacs ... odio el rei ... estimo la dama ... un dia ella estava asseguda mirant com els jugadors movien les peces ... la dama m'agrada molt molt ... jo volia tocar-li la rosa ... la rosa secreta ... portava una faldilla i mitges negres ... el seu marit jugava a escacs ... de cop el meu cap ... onze onze ... li va dir a la meva mà dreta que busqués la rosa ... que s'endinsés entre les cuixes d'ella ... tothom estava distret ... ella va cridar i es va decantar ... no m'agrada que cridi ... no m'agrada gens ... em van agafar i em volien pegar ... pegar pegar ... sort del senyor del cafè que va dir

deixeu-lo ... no veieu que és ximple ... ximple ximple ...
vuit nou deu i onze ... onze onze ... ella era molt maca
... estava bona ... sí ... bona bona ... els paletes són uns
ganduls ... han treballat poc ... vaig a l'estació ... segueixo
les voreres que em portaran a les vies ... no ve cap tren
per la vorera ... onze onze ... miro el cel i veig el sol ...
el sol està sol com jo ... soc feliç ... el més feliç del món
... la meva mare és molt bona dona ... m'estima molt ...
onze vegades molt ... el meu pare no riu i beu ... el meu
germà s'ha casat ... jo ... mi portava la cua del vestit de
la núvia ... la Mònica... el vaig aixecar i tothom deia no
... no i no ... onze i onze ... un dos tres quatre ... li vaig
veure les cuixes ... m'agrada la dama ... no m'agrada el rei
... tinc onze i onze anys ... dues vegades onze ... deu i u
onze ... de vegades pujo al tren i baixo a l'estació que fa
onze ... dono una volta i torno a casa ... no em perdo
mai ... m'agrada el bosc ... tal dia com avui fa onze mesos
que vaig anar a apagar un foc ... és lleig el foc ... crema i
crema ... crema les formigues ... tothom m'aplaudia ... jo
mi estava content ... onze onze ... el meu pare també ...
el meu pare té cinc vegades onze ... treballa molt ... no
com els paletes ... jo mi riu ... sempre ric ... estic feliç de
passejar ... hola sol ... sol que està sol ... tots els carrers
porten a l'estació ... em pessigo ... u dos tres ... soc jo ...
onze vegades mi ... onze vegades feliç ... sé jugar a escacs
... no guanyo mai ... un cop sí ... no sé perquè ... ella
és molt maca ... miro la dama i vull la seva rosa ... un
cop vaig guanyar contra un jugador ... els altres reien ...
mi vaig començar amb les blanques ... u dos tres quatre
... les blanques ... les blanques ... cinc sis set vuit ... les
blanques ... nou deu i onze ... no passo mai de l'onze ...
no sé perquè ... vaig jugar movent dues passes el peó de
la dama ... jo soc el peó de la dama ... la dama és lliure
com la lluna ... l'altre jugador es va rendir ... va tirar el
seu rei i va dir que jo en sabia molt ... vaig agafar el seu

rei i el vaig llençar a terra ... vaig trepitjar-lo amb el peu ... els altres reien ... reien molt ... i deien no sé què de nou i novatada ... l'altre jugador no reia ... estava enfadat ... deia que l'havien fet jugar amb el tonto ... tonto tonto ... deia que jo havia trigat més de mitja hora a moure el peó ... l'altre va marxar ... no reia no ... jo havia fet la partida i havia guanyat ... onze onze onze ... onze onze i onze ... algú acaba de morir ... ho sé ho sé ... és una dona vella que acaba de caure per l'escala ... no hi ha ningú ... onze onze ... viu a prop d'aquí ... u dos tres ... compto els arbres ... avui veuré el tren més a prop ... sempre el veig de lluny ... segueixo les vies que brillen ... el sol s'hi reflecteix ... un dia bonic ... m'agrada que no ploqui ... quan plou cauen moltes gotes d'aigua ... més d'onze ... ja arribo a l'estació ... ve un tren ràpid ... molt ràpid ... estic a sobre d'una via ... jo mi ... el tren està a prop ... onze onze onze ... la gent crida ... m'he estirat a terra amb els braços en forma de creu ... com el jueu ... la meva mare resa ... resa al jueu ... giro el cap i veig el tren ràpid ... ràpid ... una dona grossa crida molt ... no m'espanta el tren ... m'agrada molt ella i la seva rosa ... veig la gent ... ella no em vol ... començo a comptar la gent ... el tren volarà damunt de mi ... damunt mi ... u dos tres ... no tinc por ... cinc sis ... és ràpid i bonic el tren ... fa soroll ...set vuit nou deu ... és bonic i vola ... deu i onze ... el sol també és bonic ... i dic onze onze onze ... onze onze i dotz

DESPRÉS DEL DOTZE

L'OBSESSIÓ QUE TENIA EL FAMÓS escultor Ludwig Schëmberg pel número dotze arribava a extrems delirants: sempre que el calendari marcava el dia dotze de cada mes, el senyor Schëmberg feia que ell i la seva dona, la Monika, s'aixequessin, mengessin alguna cosa ràpidament i passessin tot el dia asseguts al sofà del menjador sense fer absolutament res. La dona, més gran i cansada com ell, acatava les seves ordres.

El senyor Schëmberg, amb la mirada perduda, pensava com un número podia afectar-lo tant. L'altra gent deia que això era una superstició que una persona culta com ell no hauria de tenir. Però la tenia, i tenia un gran respecte pel número dotze. No en va, part de la seva obra estava inspirada en aquest número.

El dia costava de passar. I estaven asseguts al sofà sense dir-se absolutament res. Quan les dotze del migdia estaven a punt d'arribar, era quan el senyor Schëmberg s'estava més quiet. Escoltava mentalment música clàssica i mirava el sostre, desitjant que els dimonis del migdia passessin de llarg.

Un cop passades les dotze (tres minuts després, exactament), s'aixecaven, menjaven alguna cosa lleugera i tornaven a seure al sofà. Perdien el dia, literalment. La senyora Schëmberg comptava les hores: la una, les dues, les tres... Li costava molt de passar la tarda i n'estava farta. Ja estava

cansada de passar així dotze dies a l'any multiplicats per cada any que feia que estaven junts. I tot només per l'obsessió del seu marit. Sí, la senyora Schëmberg n'estava tipa.

El dia havia passat avorridament. El senyor Schëmberg gairebé no s'havia mogut. Només per anar al lavabo. Ella havia cosit, havia aixafat una formiga amb el dit gros, havia llegit, havia dormit i ja no sabia ni què fer. Pels volts de les vuit del vespre, tornaven a menjar alguna cosa i un altre cop cap al sofà.

Ara que s'apropen les dotze de la nit, el senyor Schëmberg torna a quedar-se molt quiet. Torna a escoltar la música i a mirar el sostre. Un cop s'han sentit les dotze campanades, el senyor Schëmberg s'espera tres minuts i després s'aixeca, fa un petó a la galta dreta de la seva dona i li diu bona nit.

Puja cap amunt. Obre la porta de l'habitació i quan acaba de fer-ho, cau mort a terra.

La senyora Schëmberg no s'altera per res, tot i que ha sentit perfectament el soroll que ha fet el seu marit en caure. S'aixeca i puja les escales cansada de la vida i del seu marit. El veu a terra i ni en fa cas. Entra a l'habitació i mira el rellotge de paret que marca fidelment les hores —el van portar expressament de Suïssa—. El senyor Schëmberg sabia perfectament que aquest rellotge no fallava mai i que, en el moment d'obrir la porta, marcava les dotze en punt.

La senyora Schëmberg truca a una ambulància fent veu d'espantada. Després de penjar el telèfon, ha de tornar a posar bé l'hora de tots els rellotges de la casa, començant pel que duia el senyor Schëmberg. I mentre baixa les escales pensa, molt convençuda, que aquesta n'era l'única manera.

BOQUES

2021

LA DONA JOVE RIU MOLT. La dona jove riu perquè se sap el centre de totes les mirades de la gent que està contemplant l'escena. Avui, la dona jove, a qui anomenarem Mònica, ha vingut amb les seves amigues a aquest local tan animat a passar el seu comiat de soltera.

1941

Avui m'he posat pedres a les butxaques del vestit. He sentit la veu de la meva mare. Ara la tinc davant i la veig, la veig molt bé. La meva mare em diu que tot estarà ple de mort i de destrucció. Les he triades rodones i grosses, que pesin. La meva mare em diu que encara vindrà més i més barbàrie.

Tot ha anat molt bé: el sopar en un bon restaurant (marisc i peix regats amb vins excel·lents), moltes rialles, alguns regals eròtics (molta altra gent parlaria d'objectes obscens) i, per sobre de tot, el fet de comprovar l'alt grau d'amistat amb les seves amigues. El local està amenitzat per nois joves i musculosos als quals no cal buscar-los un nom i que fan aquesta feina de bon grat.

Aquesta obra ha rebut el Premi Sant Carles Borromeu de contes i narracions MoraBanc de la Nit Literària Andorrana 2022 atorgat pel Cercle de les Arts i de les Lletres de les Valls d'Andorra. El jurat estava format per Helena Riera, Lluïsa Bernabé i Maria Marquet.

© Jesús Pacheco Julià, 2023
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2023
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: juliol de 2023
ISBN: 978-84-1303-472-0
DL: L 332-2023
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L
www.bobala.cat

«**imprès a lleida**»

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.